

ВЕЛИКИ ХОРА

Фридрих Шилеръ

Роденъ е презъ 1759 г., а починалъ презъ 1805 г. Написалъ е следнитъ драматични произведения: „Разбойници“, „Валенщайнъ“, „Мария Стюартъ“, „Месинската невѣста“, и „Донъ Карлосъ“. Поемитъ: „Балади“ и „Пѣсень на камбаната“. Историческото съчинение: „Тридесетгодишната война“ и други. Шилеръ е единъ отъ най-великитъ и най-човѣчни немски писатели. Негови ржководни принципи сж: достоинство, независимостъ и щастие.

60-години свободна България

отъ Н. П. Камчийски

е най-новата книга въ, която малкъ и голѣмъ ще намѣри ценно историческо четиво. За нашитъ читатели 40 лв. Доставка:

А. Д. „Периодиченъ печатъ“
ул. „15 Ноември“, 5 — София.

10

Готвачката пкъ Дечка
приготвяше полечка
поржчка за домати
и други зарзавати.
Кондукторътъ пкъ Деко
изсвири отъ далеко:
Спирача тука Славъ,
по риза, гологлавъ,
усмехното надникна
и мжжки се провикна:
— Безплатно возимъ кой
ще тръгва за Парижъ,
по-бързо да се качва
тукъ малкъ е престой!
Безъ врѣва и поклони
ей спалнитъ вагони
и всички коридори
напълниха се съ хора.
И мечешкия влакъ
въвъ пълна пара пакъ
потегли за Парижъ,
съсъ спирка въ Буда-Пеща
далече чакъ отъ Нишъ.
Измина само мигъ
съсъ врѣва и съсъ викъ
довтаса хора нашъ
и почна изведнажъ,

Приятелитъ въ кладенеца

Разказъ отъ КИРИЛЪ СТ. РУСЕВЪ

А тѣ наистина бѣха голѣми приятели. Нераздѣлни приятели бѣла Ильо и Ванката, и туйто! Особено пкъ, следъ като учителятъ на отѣлението имъ бѣ говорилъ единъ день за приятелството:

— Какво е това? — и младиятъ учителъ махна съ ржка, като че искаше да хване нахалната муха, дето бръмчеше цѣлъ часъ около главата му. — Та питамъ азъ какво е това? Пешо босиятъ взелъ та уадри съ камъкъ въ главата гругаря си Гуди! Та това приятелство ли е?

— Не е! — обади се Ильо дълбокомислено отъ задния чинъ. — Ние съ Ванката никога не се биемъ.

— Мълчи, като не те питамъ! — смърри го учителятъ и продължи: — Та казвамъ азъ: приятелитъ трѣбва винаги да си помагатъ — каквото направи единиятъ, да го направи и другиятъ!

— Така е! — обади се пакъ Ильо. А Ванката така се бѣше зазепалъ въ учителя, че не видѣ, кога една муха влезе въ устата му. Ванката, безъ да разбере, я глътна. . .

Та отъ тоя день тѣ станаха още по-голѣми прилтели. Просто не се раздѣляха момчетата. Знаеха селянитъ: стане ли нѣкъде пакостъ, Ильо и Ванката търсятъ. И прави бѣха хората. Та кой другъ освенъ тѣхъ можеше да иде въ срѣднощъ въ черковния дворъ, да заудря камбаната така, че цѣлото село да помисли, какво кроятъ на свѣта е дошъръ и дѣдо Господъ е пратилъ Арахангелъ Михаил да вика грѣшницитъ на съдъ!.. Не и не! Само Ванката и Ильо можеха да направятъ това! И не по отѣлно, а заедно! Навсѣкжде бѣха заедно момчетата, и това си е! Просто

на просто не можеха да дишатъ единъ безъ другъ! Въ рѣката да тръгне да се кже, Ильо, Ванката е до него. Майкитъ имъ знаеха това и никога не пращаха само единия нѣкъде!

— Ванка, — рече майка му — я идете съ Ильо до бакалницата да му занесете три яйца. та да ви даде соль. . .

И тѣ тичаха. . .

Ала „прекаленъ светелъ и Богу не е драгъ“. Това бива, бива, ама тѣ го прекалиха! Прекалиха го момчетата и туйто! Всичко стана така.

Седѣшо Ильо единъ день на оградата на кладенеца, отъ който си вадеха вода, и си мислѣше. Мислѣше си момчето най-прости нѣща: какъ снощи разиравахъ, че Мито Рибарчето хваналъ въ рѣката една голѣма като костенурка жаба; какъ Кочо Циганчето донесълъ отъ планината две малки мечета — и други такива прости работи. Седѣше си, значи, Ильо и си мислѣше така. И толкова се бѣше умислилъ, че не усѣти, какъ се премѣтна въ кладенеца. То въ него имаше вода до колене, ама Ильо изписка, че събра половината село. Разтичаха се селянитъ, донесоха стълба и тъкмо да я пуснатъ долу въ кладенеца, Ванката разбута натрупалитъ се и — пуфъ хвърли се човѣкътъ право въ кладенеца! И хвърли се не какъ да е, ами тъкмо съ главанадолу!

— Бре, що стана!? . . — викнаха

А то Ванката се уплашилъ да не би приятелътъ му да направи нѣщо безъ него, и като си спомнилъ думитъ на учителя, решилъ човѣкътъ, че щомъ Ильо е въ кладенеца, трѣбва непременно и той да е тамъ! И правъ

съ игривни звучни пѣсни,
прекрасни, стройни, лесни.
Съсъ своя страшенъ гласъ
запѣ и меца басъ.

— Спасявайте се въ мигъ,
изписка детски викъ,
и палавчета двечки
препуснаха нататъкъ:
— Тукъ има страшни мечки!

МЕЧЕШКИ

ВЕСЕЛА
отъ Трипуръ

— Спокойно! — викна Славъ
по риза, гологлавъ,
не бѣгайте! Кжде?
Любезната ни мечка
децата не яде!
И ето най-подиръ
наста отново миръ.
Излезе Славъ напредъ:
— Сега ще ви покажемъ
и нашия балетъ!
И ето съ бавна крачка
започна своя дѣлъ
и малката готвачка!
И както вредомъ става
следъ нашата забава
подложи се и каза
та който самъ обича
по сумичка да внася.
Тѣй мина тоя день.
Доволенъ и засмѣнъ
събра се персонала
отново като хала
и седна да брой